Satanovo bistvo in bistvo njegovega imena

Že večkrat ste slišali in brali, da dajejo ljudje temu hudobnemu duhu vsakovrstna imena - in poleg njega tudi njegovim pomočnikom iste vrste, ki jih imenujete "hudiči". Jaz vam hočem pojasniti, od kod in zakaj je zlobnejši duh dobil vsa ta različna imena in kdo so pravzaprav hudiči.

Satana, Satan, Leviatan, Belcebub, Gog, Magog, Kača, Zmaj, Zver brezna, Lucifer in še več podobnih imen je, ki ga označujejo. Lucifer ali Nosilec luči je bilo njegovo prvotno ime. Satana je bilo toliko kot nasprotni pol Božanstvu. Kot Satana je bil ta duh od Boga tako postavljen nasproti Božanstvu kot ženska nasproti moškemu. Božanstvo bi v njegovo bit zaplodilo brez števila svojih večnih idej, da bi dozorele v njegovi koncentrirani svetlobi. In tako bi v največji jasnosti izšlo stvarstvo bitij iz svetlobe tega duha. Vsa neskončnost bi postopoma postajala bolj naseljena iz te svetlobe. V neskončnem prostoru bi imelo prostor tudi Neskončno in Večnost ne bi nikoli mogla napolniti tega prostora tako, da bi kadarkoli v njem lahko nastala gneča.

Toda ker je ta duh imel tako visoko nalogo, da bi bil, drugi Bog poleg Mene, je moral prestati tudi svoji nalogi ustrezno preskušnjo svobode. Kot veste, te ni prestal, ker se je hotel dvigniti nad Božanstvo.

Prepir za prvenstvo je bil torej vzrok, zakaj se je ta Duh uprl Božanstvu. Ker pa ta nikoli ni smel priti do oblasti, je zagorel v svoji jezi in je hotel Božanstvo uničiti Za to dejanje mu moči resnično ne bi manjkalo, če ne bi Božanstvo v svoji večni modrosti še ob pravem času tega upornika v vseh njegovih delih trdno vklenilo. Presenetljivo zveni, da naj bi bila v tem Duhu prisotna takšna moč, da bi mogel uspešno kljubovati večnemu Božanstvu. Toda zadeva bo postala razumljiva, če pomislite, da je Božanstvo v tega Duha postavilo popoln drugi jaz, ki je bil - čeprav ustvarjen v času - vendarle v vseh prostorih neskončnosti enako močan kot Božanstvo.

Ta Duh, v katerem je Božanstvo samo osredotočilo svojo svetlobo, je bil razprostranjen po vsej neskončnosti. Zato bi tudi lahko povsod napadel Božanstvo in ga izločil. Blodne misli o oblasti so v njem vzbudile veliko nečimrnosti, samovšečnost, zaradi svoje svetlobe ter svoje neskončne vzvišenosti in moči. Pri tem je pozabil svojega Stvarnika, večno Božanstvo, zagorel v svoji predrznosti in s tem zakrknil samega sebe. Tedaj ga je zgrabilo Božanstvo, mu odvzelo specifično bistvo in oblikovalo iz njega nebesna telesa skozi vso neskončnost, nazadnje je najtesneje zvezalo njegovega duha in ga pregnalo v globino Zemlje.

V tem položaju se ta duh ne imenuje več Satana, temveč, ker se je sam izločil iz večno-božanskega reda, Satan. To pomeni: enak pol z Božanstvom. Veste pa, da se enaki poli odbijajo. V tem je vzrok, da je zdaj to bitje v vsem od Božanstva najbolj oddaljeno in najbolj nasprotno.

Ta zvezani duh, ki mu je odvzeta njegova duša, je večkrat obljubil, da se bo poboljšal, če mu bo dovoljeno to ali ono. To bi mu lahko tudi uspelo, ker je zdaj vendar ločen od vseh svojih zlih duševnih specifik. Tako je postavil pogoj, da bi ga

nekaj časa po božje častili. Obljubil je, če mu to čaščenje ne bo več všeč, se bo spreobrnil in postal čisti duh. Želja mu je bila izpolnjena. Poganstvo, ki je staro skoraj toliko kot človeški rod, je priča za to. Gospod si je pridržal samo eno majhno ljudstvo na Zemlji. Vsa druga, vendar tako, da ni bila prizadeta njihova svobodna volja, so lahko nekaznovano sledila želji tega duha.

V teh razmerah so potem nastala najraznovrstnejša poimenovanja tega kot Boga čaščenega bitja.

Ker pa se ta duh vendar ni zadovoljil s tem, temveč se je vedno bolj vtikal v božji red, je bil spet zaprt v zelo tesno ječo. Potem ko si je v tistem času že vzgojil množico enako mislečih duhov iz človeškega rodu, je deloval in deluje po teh svojih služabnikih. Diabolus ali hudič ni nič drugega kot v Satanovi šoli zrasel in vzgojen duh.

Tega ni treba razumeti morda tako, kot da bi bili takšni duhovi resnično vzgojeni v posebni Satanovi šoli. V to so se oblikovali sami s tistimi specifikami, ki so jih iz sfere tega duha prostovoljno sprejeli vase. Ker imajo v sebi prav tako temeljno zlo, se ti duhovi imenujejo "hudiči". Kot "Satanovi učenci" pa se vendar močno razlikujejo od njega. Kajti pri njih je hudobna samo duševnost, njihov duh pa je vendar čist, čeprav trdo ujet, Satanov duh pa je resnično zlo. Zato se lahko in se bo zgodilo, da bodo vsi hudiči še rešeni, preden bo Satan v hudobiji popolnoma zrel za svoj dokončni padec.

Jakob Lorber
Zemlja in luna